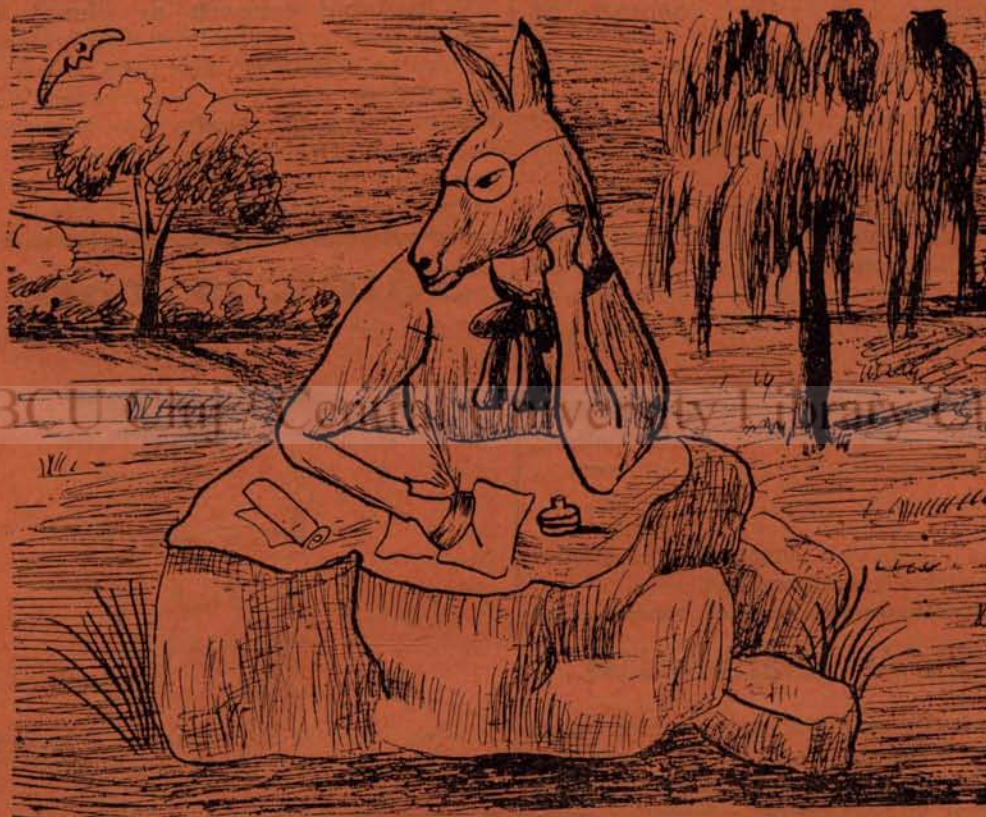

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Az állatvilág művészei.

A szamár mint fűzfapoéta.

Iá Muki verset költ „Szeptemberi gondok” címmel. Ime a híres vers: Eljött már a szeptember, örül a sok kis ember. Akinek nem fáj a lába, most megy mind az iskolába. Én is töröm a fejem, hogy ott volna a helyem, hol a tudományt mérik, s amit tanult, felkérdik. Eddig számár számár volt, rajta volt a székenfolt. De ezután másképp lesz, a szamár is leckét vesz. L.

1936. SZEPT.

10.

IV. ÉVFOLYAM

26. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK • TARKASÁGOK

Toborzó.

Megkezdődtek az iskolák. Összekerülnek ismét a jó pajtások, a jó barátok. Az életrevaló kis cimborá azonnal megérdeklődik: vajjon jár-e neked is az Uj Cimborá? Nem jár? No akkor gyűjtsél rá a perselybe és kérd meg szüleidet, hogy rendeljék meg neked ezt a kis újságot. Mert nagyon hasznos kis újság. Úgy ám — így toboroznak az ügyes kis cimborák, mint Varró Elizke is, Cluj, aki Rigó Ibikét, Csák János, aki Szöllősy Lilit és Gizit toborozta be az új cimborák táborába.

Az elmúlt számban közkérdés jelent meg az Uj Cimborában, hogy ki milyen munkáját ismeri Gaál Mózesnek.

Én „A hőresög és barátja”, „A beszélő nyúlláb” című elbeszéléseket, a „Magyar Király mondák” és a „Három kenyeres pajtás” című hosszabb munkáit ismerem Gaál Mózesnek.

Tisztelettel: Nagy Klára IV. g. ot. Timișoara.

Gaál Mózesről „Bérczi”, „Egy falusi fiú a városban” című elbeszéléseket, „Virág Palkó”, „Kenyér és becsület” című regényeit ismerem.

Tisztelettel: Gálffy András III. g. ot. Brașov.

Nó lássuk többi kis cimborák, ti milyen munkáit ismeritek Gaál Mózesnek?

Mérgező kígyók garázdálkodása.

Egy Montreáli szállodában (nézzétek meg, Északamerika térképén hol fekszik ez a város) állatkereskedő szállt meg, aki hét darab ázsiai és afrikai viperát hozott a kanadai egyetem számára. A viperák — hogy hogy nem — kiszabadultak a zárkájukból s szétszéledtek a szállodában, amelynek lakói vak rémülettel kezdtek menekülni az utcára. Csakhamar rendőrségi felkészültség jelent meg s elállta az épület kijáratait, a lakókat mind egy szálíg kitelepítette a szállodából s már éppen gázzal akarta elárasztani az épületet, hogy megfojtsa a mérgező kígyókat, mikor jelentkezett egy kígyóbüvölő, aki pusztán kézzel megfogott hat kígyót. A hetedik azonban megmarta. Azonnal kórházba vitték, ahol az önfeláldozó hindunak le kellett vágni többel a balkarját. Nagynehezen sikerült a hetedik kígyót is megfogni. Ezt egy bátor nőnek sikerült megfogni, akit ezért a hősi bátorságáért kitüntetéssel jutalmaztak.

Kik tanuljanak esperantóul? Amint annak idején irtuk, az esperantó rovatot gimnázista, vagyis a nagyobb olvasóink számára nyitottuk. Örömmel látjuk azonban, hogy a kis elemisták is szívesen tanulgatják. Az esperantó tanulása, megfigyeltük, még a kicsinyeknek sem okoz semmi nehézséget, mert a román nyelvhez nagyon hasonlít, különösen a nyelvtani kifejezések csaknem teljesen azonosak (substantivo, pluralo, adjektivo, alfabeto, prononco, akcento stb.). Tehát aki hozzáfogott, csak tanuljon szorgalmasan, mert sok örömet szerez még neki ennek a nyelvnek a tudása.

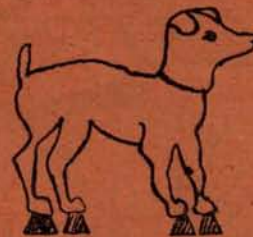
Japánból érkezett az elmúlt hetekben egy nagyon szép kiállítású ifjúsági lap, amelyet Ogosaura szerkesztő szerkeszt esperantóul. A japán ifjak, iskolások nagy érdeklődéssel foglalkoznak ezzel a nyelvvel — különösen, hogy tudomásukra jutott, hogy Romániában is akadnak most már esperantó diákok, akikkel nagyon szeretnének levelezni.

Játék is, rajz is.

A rajzokat tervezte: Bilkay Gizella tanítónő.

A kis kutya.

— 3 számú minta —

No, most itt az alkalom. Talpaskát is le-rajzolhatjátok és ki is vágthatjátok az állatkeretekbe.

Melyik városban ki az Uj Cimborá megbízottja, ahová kis olvasóink az előfizetéseket befizethetik:

Satumare: Ferenczy Béla, Str. Ștefan O. Iosif No. 8.

Brașov: Elekes Hirlapiroda, Str. Voivodul Mihai 25.

Baia-Mare: Gyulai Jankó Károly, Hirlapiroda, Fötér.

Mercurea-Ciuc: Darvas Istvánné, Vasut-u. Tg.-Săcuiesc: Xantus Lajos.

Sft.-Gheorghe: Dienes Kálmán ref. iskolaigazgató.

Seini: Török Bernát iskolaigazgató.

Turda: Erőss Önody Rózsi, Str. General Moșoiu No. 1.

Egy kis cimborá emlékkönyvébe.

Élet fáján kis fehér virág,
A lelked is még zárt titku tó,
De kifeszlik lassan a bimbó,
És nagy lány leszel kicsi Kató.

De hoggyha majd a nagylánysággal
Gyermekséged le is vetkezed,
Édesanyád nagy szeretetét
Kis Katókám sohase feledd.

Kinek te vagy most minden éke,
Ki kísér téged minden uton.
Aki kis kezéd mindig fogja,
Örömnél éppen úgy, mint bánaton.

Satumare, 1936. aug. 5.

Szeresd a zenét: megvigasztal,
És a jó könyv, jó barátod lesz,
És örülsz, majd a kis virágnak,
Mely kertecskédben hajlékot vesz.

Életigazság és boldogság?
Ne hidd, nem csupán csalja madár.
Apró dolgokon apró öröm,
Nem kell nekik tágasabb határ.

Ha kis dolgoknak örülni tudsz,
Lelked mindig fiatal marad.
Csalódás nélkül, békén látod,
Hogy az Élet lassan elhalad...

Ferenczy László Marcella.

A kis matróz.

Vékony volt, mint egy kislány és alig magasabb egy csizmánál, mikor hajóra került, mely éppen a kikötőt készült elhagyni. Nem kísérte senki, egyedül jött a hajóra, hogy tizenkét éves korában szerencsét próbáljon a tengeren.

Mikor ráadták a hajósinasok szokásos öltözetét, némi büszkeséggel nézett végig magán. Tetszett neki a pirosbojtos sapka, a csíkos trikó, a bőrnadrág, amely szíjjal volt a derekára erősítve, meg a gyapjú harisnya. Általában minden tetszett neki a hajón, új világ volt az neki, sok nézni való akadt rajta. És ő meg is nézett mindent figyelmesen, nagy szemével, melyek olyan kékek voltak, mint az ég, vagy napsütéses napokon a tenger, melynek vize ide-oda himbálta a hajót.

Egy éjjel azonban, amikor a kis matrózunk az igazak álmát aludta, hangos kiáltás verte fel az éjszaka csendjét: „Hahóóó! Mindenki a fedélzetre!”

Ekkor már heves szélroham dobálta ide-oda a hajót, jelezve a közelgő nagy vihart. Nagy, nehéz munka várt a matrózokra: megküzdeni a viharral. Előbb azonban mindenki kapott egy pohár alkoholt, hogy felmelegedjenek és több erejük legyen. A személyzet sorra járult a matróz elé, aki üveggel és pohárral a kezében osztotta az alkoholt. A kis matrózra is sör került, de ő nem kapott mohón a pohár után, mint a többiek, hanem így szólt: „Köszönöm, én nem iszom”.

— Annál több marad nekünk, — kacagott az utána következő és elkapva előle a poharat, egy hajtásra kiürítette a tartalmát.

A vihar szokatlanul erős volt. Szürkés-fekete volt az ég és a tenger szélről felkor-

bácsolt hullámai úgy csapkodták-dobálták a hajót, mint valami játékszert. De aztán kitombolta magát a vihar, a szél megszűnt, az égről eltűntek a haragos fellegek és a tenger lecsendesedett.

Ekkor az a matróz, aki a pálinkát osztotta ki, nyakon fogta a kis matrózt és a kapitány elé perditette.

— Kapitány úrnak jelentem, ez a gyermek megtagadta az engedelmességet: nem akart inni.

— Ha igazi matróz akarsz lenni, meg kell tanulnod inni — szólt a kapitány.

— Bocsánat kapitány úr, de én nem iszom.

— Fiúk, elő a vizes kötelet és tanítsátok meg ezt a kölyket, hogy kell inni — kiáltotta a kapitány, aki nem tűrt ellentmondást és nem hallgatott magyarázatásokra.

Csunya feketés-lila csíkok, meg foltok maradtak a kis matróz hátán a kötél nyomán, itt-ott még a bőr is lejött és nagy, égszínké szemeiből könnyek hulltak a fájdalomtól eltorzult arcára. A matrózok kárörvendő vigorgással nézték a borzalmas jelenetet és sutogva mondták egymásnak: ez se mondja többet, hogy nem iszik.

— Elég, — kiáltotta a kapitány végre, — most iszol?

És a kis matróz egész testében remegve, megint csak azt mondta: — Kapitány úr, kérem szépen, nem iszom.

A kapitány olyan lett haragjában, mint a pipacs és dűhtől rekedt hangon kiáltotta: — Fel a nagy árbócra, ott fogod tölteni az éjszakát.

A kis matróz szomorúan emelte szemét a nagy árbócra és szó nélkül engedelmese-

dett. Rettenetes éjszaka volt! A hajó himbálózása ijesztően erőssé vált abban a szédítő magasságban.

Reggel, amikor a kapitány a fedélzeten sétált, egyszer csak eszébe jutott a kis matróz.

— Héé! Halló, mit csinálsz fent, az árbócon? — kiáltott fel. Semmi válasz. — Halló, — kiáltott újból — szállj le, hallod?

Megint semmi válasz. Felküldött hát egy matrózt, nézze meg, mi történt a gyermekkel.

Ott volt szegény kis matróz, félig megfagyva csüngött az árbócon, melyet szorosan átfogott. Az éjszaka, félelmében, hogy a himbálózó hajóról nehogy a tengerbe essen, görcsösen átfogta a rúdat, szorította, kapaszkodott belé és mivel hideg volt nagyon, valósággal hozzáfagyott. A matróz csak nagy nehezen tudta a megdermedt gyermeket az árbócrúdról lefejtetni és levinni a fedélzetre. Ott aztán élesztgetni kezdték és mikor magához tért, a kapitány egy pohár rumot nyújtott feléje.

— És most ígyál!

— Bocsásson meg, kapitány úr kérem, de nem iszom alkoholt, — mondta kimerülve a kis matróz.

— Parancsolom! Nem tűrök ellentmondást.

— Ne haragudjon kapitány úr, inkább hallgasson rám, megmondom az okát, hogy miért nem iszom. Nagyon boldogan éltünk otthon a szüleimmel, de apám egyszer csak ivásnak adta magát. Nem adott több pénzt kenyérre, ruhára, fára, hanem miudent elivott. A házunkat és mindenünket elárverezték, anyám nem tudta ezt elviselni, a sok búsulástól beteg lett és meghalt. A halálos ágyán magához hívott és azt mondta: — Jancsikám, kis fiam, te tudod, hogy az ivás hová juttatta apádat. Meg kell nekem ígérned, hogy soha nem fogsz alkoholt inni. És én megígértem. Óh, kapitány úr, akarja, hogy megszegjem a fogadalmat, amit a haldokló anyámnak tettem?

A kapitány meghatva hallgatta végig a kis matróz elbeszélését és szemében könny csillogott mikor a gyermeket magához ölelve mondta: — Nem, nem akarom, kis bátor fiam! Tartsd meg a fogadalmadat és ha valaki el akar tőle tántorítani, szólj csak nekem. És hogy kárpótoljalak a szigorú büntetésekért, ime itt van egy bankjegy, csinálj vele amit akarsz. Azután a matrózokhoz fordult, akik szintén meghatódtak arccal állták körül és a fogai között mormogta: — Ti pedig vigyázzatok erre a kölyökre. Ez aztán ember a talpán!

Franciából átdolgozta:

Petrovay Gabriella.

Történelem órán feleli a diák:

— „Napoleon hadserege a téli fagy következtében felére olvadt le.“

Jan Wolski:

Meséből valóság.

Fordította: Kormos Jenő.

(15. folytatás.)

Ki is tudott volna akkor sokáig az ágyban maradni? Mikor aznap avatták fel a városi parkban az ifjúság jégpályáját!

De milyen jégpálya volt az! — A legnagyobb és — amint sokan állították — a legzebb az egész városban! És — ami a legfontosabb — az iskolák saját jégpályája!

— Hogyan érted azt, hogy — az iskolák jégpályája?

— Ez azt jelenti, hogy a jégpálya az iskolák növendékeié. Ők maguk készítették! Ők tervezték, ők állították elő és ők vették a hozzá szükséges felszereléseket!

— Csak nem? — De — hogyan csinálták mégis?

— Ha kívánod, elmondom —:

A mi városunkban van több, mint húsz népiskola, két leány, két fiúgimnázium, egy tanítóképző, egy ipariskola és több esti tanfolyamú tanonciskola.

Iskoláink tanulói pedig — mint sokfelé — szövetkezetekbe vannak tömörülve. Több ezer fiú és leány tagot számlálnak.

Ezek a szövetkezetek közös bizottságot alakítottak tagjaikból, mely a városi tanácshoz fordult, hogy engedje át a város egyik parkját az ifjúság részére felállítandó jégpálya céljaira.

Mivel az összes iskolák növendékei, az egész ifjúság és a tanítók is résztvettek a terv kivitelében, — a városi tanács hamarosan megadta beleegyezését, hogy a parkot használatba vehessék.

Ezekután az iskolai szövetkezetek pár garasos hozzájárulási díjat szedtek tagjaiktól a jégpálya megépítésére. Ezekből az apró garasokból csakhamar nagyon tekintélyes összeg kerekedett.

Deszkát, épületfát vásároltak, miből szép nagy melegedő-termet építettek, villanyvilágítással. A gyermekek is szorgalmasan dolgoztak s a nagyobbak az építésnél is segédkeztek a munkásoknak. Egyesek szép színes lámpionokat készítettek. A terem összes padjait és az egész szép berendezést is az iskolai szövetkezetek asztalosműhelyeiben dolgozó gyermekek állították elő.

A teremben több, mint kétszáz pár közös korcsolya sorakozott egymás mellett. — Akinek saját korcsolyája volt, az a szövetkezetnek ajánlotta közös használatra. Miért is legyen az a korcsolya egyesé, mikor mindenkié lehet, akinek szüksége van rá?

Most már minden gyermek ott lehet a korcsolyapályán.

A pályáért és a korcsolyáért semmit sem kell fizetni. Mindenki csak egy-egy vaslapocskát kellett tétessen a cipője sarkára, de az már igazán kicsiség volt, csak pár garasba került.

És azok a gyermekek is korcsolyázhattak díjmentesen, akik nem jártak iskolába.

— Örüljenek ők is! A korcsolyázás sokkal kellemesebb számunkra, ha tudjuk, hogy minden gyermek velünk együtt játszozhat, ha tudjuk, hogy senki sines mellőzve és senki sem néz ránk irigykedve, — fordult hozzám a fiúk egyike.

A teremben több, mint kétszáz pár korcsolya sorakozott egymás mellett. Minden gyermek, akinek kedve volt, korcsolyázhatott.

Ó, derék gyermekek! Mi mindent értek el a szövetkezetekkel! Milyen vállalkozószellemű, igazságos érzületű emberkéket neveltek saját magukból! Mi is — meglelt emberek — tanulhatunk tőlük!...

De — mit hallok? ... Rezesbanda az utcán?

— Bizonyára valamelyik iskolai szövetkezet tagjai vonulnak fel a korcsolyapálya megnyitására.

Gyönyörű ünnep ígérkezik.

*

Tudjátok, kedves olvasóim, kinek a fejében fogamzott meg a szövetkezeti korcsolyapálya terve? Tudjátok, kik buzgólkodtak legjobban annak megvalósításában? Kik dolgoztak érte a legtöbbet?

— Vilmos és Misi! Emlékeztek még arra a két kis fiúra, akiknek olyan rosszul sikerült szobafestői vállalkozásuk? Ma már nagy gimnazisták és intézetük szövetkezetének derék tagjai.

*

Mi is így fogjuk csinálni!

Voltál-e már kiránduláson osztálytársaidal?

Ha igen, akkor nem is írom le a vele kapcsolatos örömeiket, mert úgyis jól ismeritek.

De ha nem ismernétek, — akkor sem írom le őket, — mert meg sem értenétek. Csak ennyit mondhatok:

Az ilyen kirándulás nagyon nagy gyönyörűség!

*

Hasonlan vélekedett egy tanítónőképző harmadik osztályának negyvenhat növendéke is, kiket a történelemtanárnőjük vezetett kirándulásra. Egy kicsi, hegyek, tavak, erdők, mezők közé elrejtett vidéki városkából jöttek és már másodnapja időztek egy festői szépségű, közepkori városban.

Mennyi emléket elevenítettek fel a lépten-nyomon található régiségek! Mennyi, soha el nem apadható érzést vihet magával egy olyan szent helyről minden látogató!...

*

A kirándulók kettesével, hosszú sorban, katonás léptekkel vonultak végig a városban. Elöl haladt a tanárnőjük és a hozzájuk csatlakozott helybeli vezetők.

Egyik főutcán a lányok egy nagy könyves írószerkereskedésnek függő hirdetőtáblájára lettek figyelmesek. A szép üveges, tükrös kirakatú üzlet fölött ez a felírás függött:

AZ IFJÚSÁGI SZÖVETKEZETI CSOPORT KÖZPONTI ÁRURAKTÁRA.

A kirándulók nagy érdeklődéssel állottak meg a kirakat előtt, elfoglalva az egész gyalogút és a kocsit egy részét.

Sajnos — ünnepnap lévén — az áruház zárva volt. A kirakati üvegen keresztül pedig nem lehet mindent meglátni, apróra megvizsgálni. És még sajnálatosabb, hogy a vezetők sem tudtak semmi felvilágosítást adni az üzletről, sem pedig arról a bizonyos csoportról.

Pedig a kirándulók minden érdekes dologról szeretnek alapos értesülést szerezni.

Igy a mi kirándulóink tanácsot tartottak az utcán, hogy mitévők legyenek, hogy annak az üzletnek belső berendezését, meg azt a bizonyos szövetkezeti csoportot megismerhessék.

*

— Ma feltétlenül haza kell mennünk, de azt a csoportot is feltétlenül meg kell ismernünk. Errenézve csak egy megoldást látok: ketten maradjanak itt még egy napra. Holnap reggel menjenek bé az áruházba, érdeklődjenek meg mindent és tanulmányozzák át az áruház egész belső szervezetét. Ismerjék meg személyesen a csoport vezetőségét, másolják le alapszabályaikat, ellenőrzési és könyvelési módszereiket — és este utazzanak haza, — ajánlotta a tizenhatéves Hajnalka, a mi régi ismerősünk, ki egyszer házi könyvelésre oktatta az édesanyját. (Folytatjuk.

Apa meg a kislánya.

— Ugyan hová, kicsi lányom, gyöngyruhintom, szép gyémántom? Tán az Operenciákra? Ott lélnek a boszorkákra. — Nem megyek én oly nagy útra s rá sem nézek a mély kútra, Csak ide a kert végére, Mici baba örömére. Igen, mert a Mici baba semmi hibát sem lát abba. Hogy egy kicsit játsszunk, fussunk s játék után hazajussunk.

Kracsun — a gólya.

(Bolgár mese.)

Ezelőtt sok száz évvel volt egy nagy város, melynek ma a helyét is hiába keresnétek. A város mögött egy nagy domb állott. Kigyózó fehér gyalogutacska vezetett fel a dombtetőre és onnan le a domb tulsó oldalán levő zajos kikötőbe, hol a világ minden részéből összesereglett hajók horgonyoztak.

A nagy város utcáin hatalmas hangyabolyhoz hasonlóan, millió ember hemzsegett. Mind, mind rosszindulatú, kötekedő, emberek voltak. De volt közöttük egy bűnnélküli ember is. Kracsun, a teherhordó. Szegény Kracsun mezitláb járt, rongyos nadrágban, vállán keresztülvetett kötéllel. Hosszú nyaka és hosszú orra volt szegénynek, s emiatt bizony a leányok nem igen néztek a csúnyaságán folyton bánkódó legényre. Bújában a narancsevésre adta magát. Kracsun

is nagyon szerette a narancsot, a sárga, zamatos narancsot, melyet a távoli országok kereskedői vittek az ő városába, — de így még többet evett belőle afeletti nagy elkeseredésben, hogy abban a rengeteg nagy városban nem akadt egyetlen leány sem, aki őt szeresse. Hosszú évek óta fogadta az utasokat a kikötőben, vitte utánuk értékes holmikkal, sokszor kincsekkel tele podgyászaikat, s hűségesen irányította őket a bűnös városban. Fáradtságáért pár rézpénzt kapott. És ezen a pénzen narancsot vásárolt, s bánatáról megfélekedve, vidám nótaszóval sétált végig a napsütéses tengerparton, időnként egy-egy szelet narancsot eddegélve.

Kracsunak volt egy tengerész barátja, kit minden évben csak egyszer, nyáron látott viszont, mikor valahonnan messze földrésről a hazai kikötőbe megérkezett. Ilyenkor a ritkán látott jóbarát mindig egy nagy kosár narancsot vitt neki ajándékba.

Egyszer, amint a sok narancsot kifelé rakosgatták, így szólott hozzá a sok vihart látott tengerész:

— Hallgass ide, Kracsun barátom. Gyönyörű szép országból jöttem. Olyan, mint a paradicsom. Ott az ég makulátlan kék, végtelen zöld mezők szelik át a földet, kristályvizű források törnek elő a narancsfák földig hajló ágai alatt. Mondd csak, szeretnél-e velem jönni ebbe a szép országba? . . .

— Örömet, — felelte Kracsun és szive hűvösebben kezdett dobogni.

— . . . Illatos zöld gyepszőnyegen fogsz heverészni, a narancsfák árnyékában. Fejed fölött tarka madársereg fog kergetőzni, vidám patakocskák csörgedeznek el melletted és érett gyümölcsök hullanak az ölebe . . . Egyél, barátom! Nos, akarsz-e velem jönni?

— Ó! Hát hogyan akarnék!

— Hát akkor, kedves barátom, eredj a városba és búcsuzzál el mindenkitől, aki peked kedves, mert nemsokára indulunk. Itt várok rád.

Kracsun örömtől sugárzó arccal, gyors léptekkel indult a városba és minden járókelőnek elmondta, hogy ő milyen nagy útra készül. Szegénynek nem volt senki rokona, akitől elbúcsuzhatott volna, azért hát mindenkit megállított és mindenkitől elbúcsuzott, mert ő mindenkit szeretett. De mikor visszatért a kikötőbe, már nem találta ott a hajót. Már jó messze járt a nyílt tengeren, s csak akkorának látszott, mint egy költöző darumadár.

Ugyanazon a nyáron. Kracsun egy éjjel a tengerparton állott és a holdba nézett, mely nagy fénnel ragyogott, bizonyára azon földrész felett, ahol a narancsok hazája van. Az éj néma csendjében fehér hajó közeledett a part

felé, s a hajó felett állandóan egy ezüstösen fénylő csillag ragyogott. A hajó kikötött és egy fehérhajú, öreg ember szállott partra belőle. Miután alaposan körülnézett, a teherhordót szólította: Magával vitte őt a hajóra és így szólott hozzá, egy fekete ládára mutatva:

— Vedd ezt a vasládát. Vidd a városba, oda, ahol a rosszindulatú, kötekedő emberek laknal. Ajándékokat hoztam nekik. Megérdemlik. Most éppen részeg fejjel boroshordókat görgetnek az utcán s közben bele-bele döfik töreiket egymás oldalába — ennél a szép holdfénynél... Tedd le a ládát a piactér közepére és nyisd ki ezzel a kulccsal. Mihelyt kinyitottad, a kulcsot tedd a köpenyed zsebébe és gyorsan szaladj hozzám, ahogy csak a lábod bírja. Felveszlek a hajómra és elviszlek a narancsok hazájába.

Kracsun vállára vette a fekete ládát; rop-pant nehéz volt, csak úgy görnyedezett alatta és elidnult a város felé vezető fehéren kikövezett hegyúton. Ment, mendegélt, de a domb tetejénél már nem bírta tovább a lába. Meg kellett pihennie. Letette a ládát és ráült, hogy kissé kipihenje fáradalmát. Közben pedig az öreg ember apró ajándékairól kezdett elmélkedni.

— Ó, ha a ládában esupa narancs volna?!... Ki kellene nyissam, csak egy pillanatra; — mondta magában Kracsun — csak egyet veszek ki belőle, éppen, hogy a számat megnedvesítessem!...

Kivetve zsebéből a kulcsot és kinyitotta a

ládát. Alighogy felemelte a láda fedelét, utálatos brekegéssel és sziszegéssel békák, kígyók, meg egyéb hüllők törtek ki belőle és szétszéledtek a világ négy sarka felé.

A megrémült hordár ajultan vágódott el a földön és úgy feküdt ott sokáig. Egyszer csak mennydörgésszerű hang verte fel kábultságából.

— Nagy bünt követtél el. Ezért mátol fogva gólya légy és eredj, szedd össze azokat az undok férgeket. Ha egytől-egyik összeszedted és bezártad őket ebbe a vasládába, ismét visszanyered emberi alakodat és magammal viszlek a narancsok hazájába.

És attól a perctől kezdve Kracsun teherhordóból gólya lett; szorgalmasan látogatta a mocsaras, lápos helyeket, folyópartokat, erdőszéleket, hogy összeszedje az elszabadult utálatos békákat, kígyókat és egyéb csúszó-mászó férgeket. Nyáron mindig ezzel foglalkozik, télen pedig útnak indul délfelé, hogy megkeresse a narancsok hazját.

Szegény gólya!... Még mai napig sem sikerült összefognia a sok utálatos férget... A gólyává vált szegény Kracsun bizony keserves könnyhullatások között gondolt arra, hogy jobb lett volna az öregember parancsát teljesíteni és nem kíváncsiskodnia, mert úgy eljuthatott volna abba a szép, holdog országba, ahol örökké derüs ég alatt mosolygó narancsoktól roskadó fák várják az elfáradt, szomjas vándorokat.

Fordította: K. J.

Cimborá induló.

Teleky Dezső verse.

I.

Fel, fel kedves kis cimboráim!
A hegy lejtőkről bérctetőre hájjunk.
Lelkünk dalolva a magasba röppen,
Magasba száll most minden minden vágyunk,
Mert ott üdőbb s tisztább a lég,
Derültebb a sugár s az Ég,
Csengőbb a hang, a dal s a zene,
S az ének jó kedvvel tele.
Kis cimborák előre!
Előre! A kéklő bérctetőre.

II.

Fel fel kedves kis cimboráim!
Nyílt homlokunknak disze az önérzet
Bátran tekinthess bárkinek szemébe.
Szeresd az embert és a békességet.
Mert Isten a közös atyánk...
Kék ég alatt közös hazánk.

*De ne feledd: szived magyar!
Kebled magyar szívet takar.
Kis cimborák előre!
Előre! A kéklő bérctetőre.*

Ezt a gyönyörű dalt a mi kedves Dezső bácsink írta az Uj Cimborának, mert ő is azon a nézetten van, hogy a dal, az ének nemesít, és a szomorúságunkban megvigasztalja a lelkünket. Ha tetszik nektek ez a dal s könyv nélkül is megtanuljátok, írjátok meg, s akkor a kottáját is leközzöljük, hogy a dallamát is megtanulhassátok.

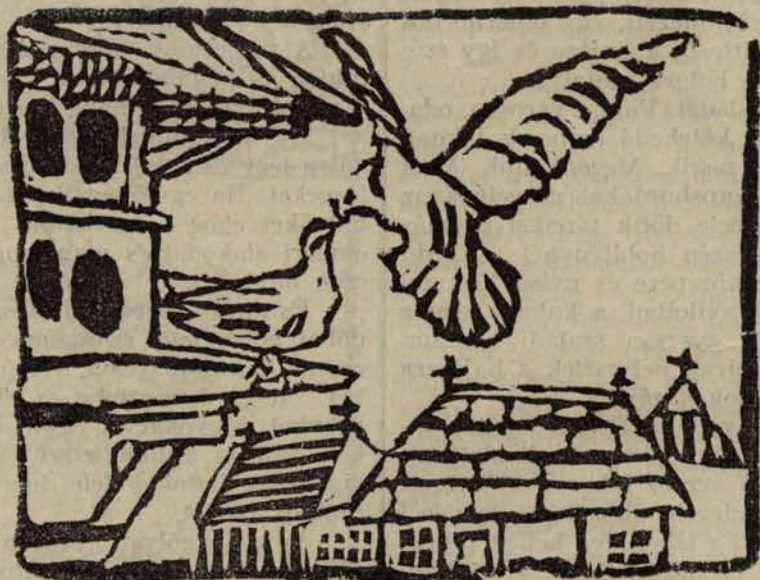
Ahogy kis diákok fogalmazznak

A családi kör tartalma.
(Magyar dolgozat)

Arany János szülei jómódu gazdaemberek voltak s tehenük is volt, melyet a jó háziasszony az imént fejt meg. Hazajön a gazda, a mezőről. Egy-egy szárnyat-combot nyújt a kicsinyeknek. Nézz ki, fiam Sára. Béna harcfi lép be és jóestét kíván. Adnak neki vacsorát és a vándor mesél a szabadságharcról. A gyerekek elalusz-nak és lefeküsznek. A vándor megköszöni a vacsorát és megy tovább harcolni az országért.

Dolgoznak az új cimborák...

A nagy galamb eteti a kis galambot. — Ambrus Gergely IV. g. o. t. linoleummetszete, Odorheiu.

Megszólálnak az édesanyák.

— Tapasztalatok az Új Cimborá nyári kirándulásain. —

Az Új Cimborá kedves, szeretetre méltó szerkesztője nyári pihenője alatt két kirándulásra hívta egybe a Satu-Mare-i kis cimborákat. A kirándulás egész napos volt s ott néhány olyan tapasztalatot szereztem, amelyeknek közlése, azt hiszem, érdekelni fogja a többi édesanyákat is.

Kezdjük azon a boldog izgalmon, ami megelőzi a várva-várt napot, a változatosság jótéteménye, egy egész napi szabad mozgás, amit csak a szeretet és jóindulat kormányoz, a játékok sokfélesége, közben kis versengés különböző produkciókban, mind olyan dolgok, amelyek testi, lelki hasznára vannak a gyermeknek. Megfigyelésem ott kezdődik, hogy az egymásnak többnyire idegen gyermekek, hogy melegszenek fel óráról-óra egymás iránt. Igyekeznek egymásnak szívességet tenni, örömet szerezni, udvariasság, alkalmazkodás,

figyelmesség fejlődik bennük, mozgásuk fesztelenebb lesz, viselkedésük helyesebb, s végül mint egymáshoz közelállók válnak el, felüldülve, tele kellemes benyomásokkal, emlékekkel. Nagyon jó volna, ha az Új Cimborá mindenütt tarthatna ilyen nyári találkozókat, természetesen a szülők segítségével és közreműködésével. Ehhez különösebb készülődés és költségeskedés sem kell.

A mi gyermekeinknek felejthetetlen élmény és hosszú időnkig kedves emlék marad ez a két nap, s ebben nagy része volt a kedves szerkesztőnéni vonzó egyéniségének is, az ő vezetése mellett a siker és eredmény csak teljes lehet.

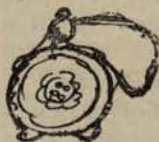
Satu-Mare, augusztus hó.

Üdvözetem az összes édesanyáknak:

Özv. Biró Ákosné.

Csikóbőrös kis kulacs.

Az uri nép nem nagyon ismer engem. Különösen a városi. Nem is tudják, hogy mire való vagyok. De a pásztorok, csikósok, gulyások — azok megbecsülnek s oldalukon hordoznak. Hol vízzel, hol borral, oltogatva szomjukat. A régi hadi időkben ugyancsak sokra

vittük, oldalunkat szép cifrára kifestették, vagy kifaragták. Ugy biz' az! Még a költők is megénekelték bennünket.

*

Körkérdés: Melyik költőnk milyen című versében írt a csikóbőrös kulacsról?

Esperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: Kormos Jenő,

Ötödik lecke. — Kvina leciono.

Az igehatározó. — La adverbo.

Az igehatározó — amint neve is mutatja — meghatározza az ige cselekvését és *hogyan?* *mikép?* kérdésekre válaszol. Képzője az *e* magánhangzó.

Pld.:

bone = jól   rapide = gyorsan
agrable = kellemesen   facile = könnyen.

La infanoj amuzas bone kaj agrable dum la libertempo. — La jaroj pasas rapide. — La knabinoj bele ornamas la solenajn robojn. — Ni fervore lernas Esperanton,*)

Szavak. — Vortoj.

kaj = és, dum = alatt, közben (időhatározó), jaro = év, pasi = mulni, telni, leporo = nyúl (vad), kuri = futni, ornamo = díszíteni, soleno = ünnepi, lerni = tanulni, robo = szoknya.

Előjárók. — Prepozicioj.

al = -nak, -nek; -hoz, -hez
(tulajdonító eset = dativo).

de = -tól, -től
(sajátító és távolító eset = ablativo).

Pld.:

al la domo = a háznak, de la domo = a háztól
a házhoz   a házé
al mi = nekem   de mi = tőlem
al ni = nekünk   de ni = tőlünk.

A *de* előjáróval fejezzük ki a birtokviszonyt is; megfelel a magyar *-nak*, a (az) *-nek*, a (az) *ragnak*. (Birtokos eset. — Genitivo.)

Pld.:

La hundo de Ernesto estas fidela. - Ernő kutyája hűséges. — La domo de la najbaro estas bela. - A szomszéd háza szép.

Birtokos névmás. — Poseda pronomo.

A birtokos névmást úgy képezzük, hogy a személynévmáshoz a melléknévi *a* képzőt csatoljuk.

A birtokos névmás számban és esetben

*) Ni fervore lernas Esperanton. = Mi buzgón tanuljuk az esperantót. — Mikor esperantóul beszélünk, vagy írunk, az „Esperanto” szó főnévi alakja előtt sohasem használunk névelőt. Tehát: Ni lernas Esperanton — és nem: la Esperanton.

mindig megegyezik azon főnévvel, amelyre vonatkozik.

Pld.:

Alanyeset. - Nominativo. Egyesszám. - Singularo.
mia = *enyém*, az *én -m*; nia = *miénk*, a *mi -nk*.

Többesszám. — Pluralo.

miaj = *enyéim*;   niaj = *mieink*.

Tárgyeset. — Akuzativo.

mian = *enyémet*   nian = *miénket*.

Többesszám. — Pluralo.

miajn = *enyéimet*   niajn = *mieinket*.

Gyakorlatok. — Ekzercoj.

mia domo = *házam*, az *én házam*
niaj kortoj = *udvaraink*, a *mi udvaraink*
niajn florojn = *virágainkat*, a *mi virágainkat*
en mia gazeto = *újságomban*, az *én újságomban*
sur via kapo = *fejeden*, a *te fejeden*
al mia frato = *fivéremnek*, az *én fivéremnek*
de mia amiko = *barátomtól*, az *én barátomtól*
de viaj fratinoj = *nővéreidtól*, a *te nővéreidtól*
al iliaj amikoj = *barátaiknak*, az *ők barátaiknak*.

Mi is az Uj Cimbor olvasótáborába tartozunk.

Nevünk:

Szabó Dezső és Babuka, Mercurea-Ciuc.

Traduko. — Fordítás.

I.

La gazeto „Uj Cimborá“ estas nia bona amiko. — Mi estas via onklo. — Vi estas la frato de Margareto. Kiu estas vi? Mi estas ŝia frato.

Kien vi iras? — Mi iras al la domo de mia amiko. — De kie ili venas? — Ili venas el la arbaro de ilia amiko. — Kion faras li? — Li legas belajn rakontojn el niaj libroj. — Kie estas la hejmo de la urso? — Ĝia hejmo estas en la arbaro.

II.

— Ki szerkeszti a mi újságunkat? — Marcella néni szerkeszti (azt); ő (van) az ő szerkesztője. (Jól vigyázzatok! Az újság nem személy, hanem tárgy. Már most a rávonatkozó névmásnak melyik alakját teszitek birtokosessé?...) — Mit olvasunk a mi újságunkból? — (Mi) szép meséket, elbeszéléseket olvasunk (az ő) lapjairól. — Hol van a ti házatok? — A mi házuk a Csak Keresd utcában van. — Hol lakik Erzsike hugod? — (Ő a mi) nagybátyánknál lakik.

Szavak. — Vortoj.

Onklo = bácsi, nagybácsi
kien = hová
iri = menni
veni = jönni
de kie = honnan
arbaro = erdő
legi = olvasni
rakonto = elbeszélés
el = -tól, -ből

hejmo = otthon,
tanya
urso = medve

— — — — —
szerkeszteni = redakti
szerkesztő = redaktorino
mese = fabelo
hol = kie

hug, hugocska = fratineto

(az ő) lapjairól = de sur ĝiaj paĝoj

csak keresd = serĉu nur

lakni = lógi

-nál, -nél = ĉe

Jól megjegyezték meg, cimborák! A magyar nyelvben használatos névelőt az eszperantóban mindig elhagyjuk, ha a birtokos névmás főnév előtt áll. Pld.: *Mia plumo* = Az én tollam. — *Mia bela arbo* = Az én szép fám. (És nem: *La mia plumo*. — *La mia bela arbo!*) De ha a főnevet nem írjuk le, vagy nem mondjuk ki, csak odagondoljuk, akkor a névelőt mindig használjuk. Pld.: *Mia plumo es'as bona, sed la via estas malbona*. = Az én tollam jó, de a tiéd rossz.

(Folytatjuk.)

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Szűnidei beszámoló.

Az iskolai év megkezdésével első dolgom, hogy beszámoljak a nyári vakációról.

Igaz, hogy nem voltunk sehhol nyaralni, de nagyon szép fenyves vidéken lakunk, mindenütt erdők vannak, ahova gyakran kimentünk egy-egy napra kirándulni. Közel van hozzánk a derestyei strand és a Nagytatrang vize, ahová naponként kimentünk fürödni, most tanultam én is úszni. Ezenkívül sok könyvet olvastam és segítettem anyukámnak a háztartásban. Szeptembertől kezdve megyek a brašovi gimnáziumba. Örömmel írom, hogy az unokatestvérem Tibát Piroskát sikerült betoborozni az új cimborák közé. A nefelejt magokat leszedtem és amennyit kaptam, köszönettel visszaküldöm.

Az új iskolai évben szorgalmasabb levélíró leszek az Uj Cimborának.

Kezeit csókolja:

Satulung.

Sanek Boriska, V. o. t.

A satumarei nagy dalosversenyről.

Augusztus 16-án, vasárnap, tartották Satumarén a nagy dalosversenyt, amelyen 33 dalárda vett részt, szebbnél szebb zászlókkal. Mi Marcella néniékkel egy páholyban voltunk, úgy hallgattuk a versenyt. Tíz órakor kezdődött, nagyon sokan voltak, nekem minden nagyon tetszett. Délután is szerettem volna visszamenni, de vendégünk jött.

Kezeit csókolja szeretettel:

Satumare.

Biró Kató, V. el. o.

Az Iszlay gyermekek bemutatkozó levele.

Kedves Uj Cimborák!

Egy éve már, hogy olvasója vagyunk az Uj Cimborának, nagyon szeretjük és nagyon türelmetlenül várunk minden egyes számot. Engemet Iszlay Erzsébetnek hívnak most megyek I-ső gimnáziumba. Mi négyen vagyunk testvérek. A hugom most megy IV-ik elemibe és az öcsikém az elsőbe. Mind a ketten nagyon szeretik az Uj Cimborát. Az öcsém nem tudja elolvasni és mindig mi olvassuk neki.

Üdvözlünk minden ki cimborát. Három új Cimborá: *Iszlay Erzsébet*, *Matild* és *Jenőke*.

Humor.

Történelemből felel a diák:

— Ekkor az ember már megszelidíti a lovat, szamarat, ökröt s ezzel megkezdji a családi éltet...

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Teleky Dezső Colleşti. Levél ment. Szíves üdvözet. — *Ónody Rózi.* Kéziratait beérkeztek. „Mese három tündérkérről” című vers gondolata jó, de szerencsésebbnek találnám, ha prózába átirná. — *L. Ady Mariska Huedin.* Köszönjük szíves közremű-

ködését érdekünkben. Szeretnék az ősszel több helyre ellátogatni, de nem tudom, sikerül-e? — *Klein Aarnka IV.* el. oszt. tan. Cluj. El sem képzeled milyen örömmel olvastam el a Satumar-ra küldött leveled. Tudod miért? Mert nem volt benne egy hiba sem. De ám többször is kellett volna írnod. No nem baj, majd kipótolod. — *Morariu Baba III.* g. ot. Nagyon örültetek az eszperantó nyelvleceknek. Már alig várjátok, hogy előbb egy más városi, majd később egy japán eszperantistával levelezhessetek. Hát csak igyekeztetek, az óhajtasotokat még elérhetitek. — *Hege-dius gyermekek édesanyja, Satumare.* Örültem a véletlen találkozásnak. Meleg üdvözetem. — *Biró Ákosné, Satumare.* Beeszes észrevételeit a közlendők sorába tettük. Örülünk, hogy végre megszólaltak az édesanyák is. — *Biró Kató.* Végre te is megírtad Katókám az első levelet. Nagyszerűen sikerült. Nő írj máskor is, hadd lássák a többi kis cimborák is országszerte, hogy milyen ügyes levélíró vagy. — *Szabó Dezső IV.* el. ot., *Mercurca-Ciuc.* Életrevaló székely legényke vagy Dezsőkém, amit elolvasol, azon gondolkodsz is. Pl. most azon töröd a fejed, hogy jövőre meggyújtod a cserebogarakat és olajat gyártasz belőle, mert az Új Cimborá annakidején írt a cserebogarak hasznairól. Írj máskor is Dezsőke. — *Simó Bandika II.* g. ot. Rejtvényfejtésed a rovatvezetőnek átadtam. Merre töltötted a nyarat? — *Iszlay Erzsébet I.* g. ot., *Matild IV.* el. ot. és *Jenőke I.* el. ot., *Dâmbraveni.* Szép rendezesen írt bemutatkozó leveleteket nagy tetszéssel olvastam, közlésre is kerül, a rejtvény is jó. — *Fodor Zoltán II.* gimn. ot. *Miercurca Ciuc.* Úgy látom a Ciuc-i kis cimborák kitesznek magukért. Lám, már a harmadiknak üzenünk a mai postával. De úgy is kell, — részt venni a közös munkában. A rejtvényed átadtam Zolti a rovatvezetőnek. Tanulgattad-e a nyáron az eszperantót? — *Bogdán Imike II.* el. ot., *Cluj.* A rejtvénymegfejtésben látom szorgalmasan gyakorolod magad Imikém, de hasznát is veszed majd a számtan példák megoldásánál. — *Deésy Árpád, Aiud.* Szerettem volna, ha megírod há-

nyadik osztályos vagy, de így is nagyon örültem a levelednek. Ez az első leveled. Szépen, rendezesen írtál, látszik, hogy a tanítónéni sokat foglalkozott veled is az iskolában. A fejtőrőért dícséretet kapsz Árpád s a megfejtésed egész biztosan bekerül a rejtvény sorsolásra. — *Tókos Ildikó, I. G. Duca.* Leveledből azt láttam, kis Ildikó, hogy az Új Cimborát szeretettel várod és olvasgatod s a rejtvényeit szorgalmasan fejtegeted. Megfejtésed be is kerül a sorsolásra. Irjátok I. G. Duca-i kis cimborák gyakrabban az új iskolai évben. — *Kiss Tihamér, Satumare.* Hányadik osztályba lépsz az idén kis cimborá? Az osztály számát mindig oda kell tenni a név mellé, ha ír valaki. A rejtvénymegfejtés, úgy látom, jó. Nő, írj máskor is. — *Hercz Ella, Satumare.* Már nagyon hiányzott a leveled Elluskám. Mindennap megnéztem a postában, vajjon az én Elluskám nem írt. Nő, végre most mégis jött levél! Hozzá még irógépen írtál. Küldöd a megfejtést is. Átadom a rovatvezetőnek. — *Gálffy Gáborborka III.* el. ot., *Sângeorgiul de Pădure.* Örültél, hogy nyertes lettél a rejtvényfejtésben. A jutalmat megkaptad-e? Mert a posta visszahozta egyszer, de a kiadó újra elküldte neked. Ott voltál-e, amikor a ti nevezetes falutok nevezetes templomát felszentelték a nyáron? Nő, ha igen, írj róla kis cimborá egy rövid kis beszámolóval, mit láttál, mit hallottál. Az új rejtvényt a rovatvezetőnek átadtam. — *Magyari Tibi Ogra, I. g. ot.* Szorgalmas rejtvényfejtők közé tartozol. Egyszer se húsulj, hogy még nem nyertél. — hányszor nyerhetsz még! Nem is egyszer. Csak fejtegesd türelemmel a rejtvényeket. — *Zoltán Sándorka, Sf-Gheorghe II.* g. ot. Kitaró rejtvényfejtőnk vagy. Ezt a kitarást szeretem benned. Mert vannak olyan kis cimboráink is, akik mindenbe belefognak nagy tüzzel, de semmit sem csinálnak végig. Ezek ha felnőnek is épp ilyenek lesznek. Hanem Sándorka, az új iskolai évben minden arravaló barátodat be kell toborozni az új cimborák közé. *Ügyszintén írjuk ezt minden kis cimborának. A toborzás rendkívül fontos munka. Épp azért mindenki igyekezzen betoborozni az ő kis barátját és barátnőjét az olvasótáborba.* — *Gr. Bethlen Ilike és Miklóska, Cris.* Mikor a nyári pihenőmről hazajöttem, örömmel láttalak benneteket az új kis cimborák között. Kapjátok-e rendezesen a lapot? S mi tetszik nektek legjobban az Új Cimborából. Irjátok meg majd bemutatkozó leveleteket, hogy az országbeli többi kis cimborák is tudják meg, hányadik osztályba, melyik iskolába jártok. Szeretettel köszöntünk benneteket az olvasótáborunkban. — *Cluj: Salamon gyerekek.* Rejtvényfejtésed beérkezett. A sorsoláson részt is fogtok venni. — *Târgu-Săucesc: Kalith Rószika II.* gimn. o. tan. Úgy mondják, hogy a rossz hír szárnyon jár, — hozzám is eljutott a

betegséged hire. Szívhartyagyulladásban feküdtél sokáig. Bizony ez súlyos betegség. Nagyon kell vigyáznod, kis cimborá, hogy vissza ne ess a betegségbe. A kapott virágmagvaid szépen fejlődtek és szép virágaid lettek. Úgy lát szik, jól kertészkedtél. — *Mercurea-Ciuc: Vámszer Géza II. g. ot.* Készülödsz az őszi nagy bemutatkozóra? A nyár pompásan telt el. Az üzenetet azóta olvastátok az elmúlt számok egyikében. *Mindenki, aki ír, választ kap a szerk. üzenetek közt.* Megesik azonban, hogy sok a posta, ezért csak később kap valaki választ. Épp ezért, legyetek türelemmel kis cimborák, ha nem előbb, de utóbb mindenki választ kap a levelére. —

Találós képek megfejtése.

Jónás úr és a fácánpecsenye.

Egyszer Jónás úr elment sétálni. Kezébe vette botját, szájába dugott egy cigarettát és vígan pöfékelve, fácánpecsenyéről álmodozott. Egyszer csak mit lát? Egy jó kövérre hizott fácán fekszik lábai előtt. Képzletében ott lebegett a ropogósra sült fácán. Rögtön megragadta, de már nem volt benne élet. Nem sajnálva semmi fáradtságot, Jónás úr a fácán megkoppasztásához fogott. Már egész tollfelhőbe burkolózott, de tépte rendületlenül tovább. Mikor abbahagyta munkáját, akkor látta, hogy már csak a fácán csontváza maradt a kezében. A tollal együtt a húst is letépte a fácánról. Így hát Jónás úrnak nagy bánatában le kellett mondania a fácánpecsenyéről.

I. G. Duca. Szakál Sándor, III. g. ot.

KIADÓ BÁCSI POSTÁJA

Az utóbbi időben befolyt előfizetések:

Kiss Domokos Ploiești 18, Beesky Edith Tg.-Săucea 100, Dajbukát Jolánka Ghimesfagat 200, Illés András Brașov 215, Deme Mariska Tg.-Săucea 100, Bikfalvy István Vințul de Jos 200, Kőkösi Ilonka Tg.-Săucea 100 lei, Baia-Mare befizetett: Hlasnyik Ferenc 17, Klein Juci 67, Elekes Évi 117, Szelezky Mihály 67 lei. Baia-Sprien befizettek: Ref. Vasárnapos Iskola 67, Bernhardt Magda 67, Osorba Bandi 20, Hajdu Emma 17 lei, Turdán befizettek: Kassovitz Iván 100, Tankó Géza 200, Pálffy Károlyka 100, Dohi Ferenc 151, Fodor Ilonka 100, Simonffi Zoltán 100, Ref. El. Iskola 200, Bán Jolánka 100, Inezffy Dénes 85, Adorján Etelka 234, Nagy János, Rucpa 220, Sáska Jancsika Marghita 240, Steiner Tibor Homorod 100, Gilau-n és Huedin-en befizettek: Báthori Jutka 34, Ujvári Árpád 119, Balogh Gyuláné 17, Kertész Évike 100, Török Emmi 17, Fejes Pistuka 100, Máthé órás 100, Kozma

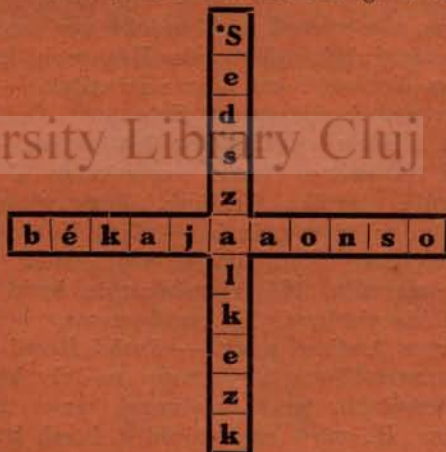
Piroska 100, Simén Domokos Merești 100, Unit. Lelk. Hiv. Săucea 50, Kiss Sanyika Brașov 100, Vitus Ilike Iernut 100, Bartha Jenőke Alba-Iulia 200, Pál István Brașov 100, Filecsák Ildikó Hunedoara 250, Csucsi Győző Coltești 200, Schweitzer Béla Mediasul-Aurit 250, Täglich Erzsike 150 és Tankó Magda Brașov 100, Zett Béla Budapest 200, Örtel Kálmán Sighișoara 100, Kis Judit Aiud 100, Fehér Gabriella Alba-Iulia 200, Tóth Zoltán Halmeu 72, Szini Lacika Tg.-Săucea 100, Havas Évike Sft.-Gheorghe 50 lei. Cluj-on fizettek: Domokos Alice 50, Mózes Károly 100, Fischli Magda 50, Marosán Lujza 50, Bordi Cuci 85, Finta Ildikó 50, Csató Juci 34, Czégeni Manyi 50, Reich Józsefné Turda 50, Novák Lacika Gherla 50 lei.

FEJTÖRŐ

Rovatvezető: Sóllyom István.

1. Szélmalomrejtvény.

Beküldte: Szabó Kálmán III. g. o. tan.

Egy jó magyar közmondás a sokat fecsegő gyermekekre.

2. Pótlórejtvény.

Beküldte: Dobos Attila IV. el. o. tan.

...agda, ...va, ...ecilia, ...amu, ...ipót, ...bel,
...ára, ...oltán, ...eo, ...ttó.

A kezdőbetűk egy magyar költő nevét adják.

Megfejtési határidő: 1936 szeptember 25.

A megfejtők között jutalomkönyveket sorso-lunk ki.

Felelős szerkesztő és lapfőigazgató:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSŐ és SIMON SÁNDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj